

Sygn. akt IV Ka 305/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Sędziowie SO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Radomsku del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Cezarego Zawadzkiego

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 roku

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art.305 ust.1 Ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 28 lutego 2014 roku sygn. akt II K 28/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminuje określenie terminu uiszczenia świadczenia pieniężnego orzeczonego w punkcie 2;**

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 305 /14

UZASADNIENIE

M. P.został oskarżony o to, że w dniu 29 września 2013 roku w P.woj. (...)w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...)z siedzibą w Ł.posiadał i dokonywał obrotu towarami w postaci zabawek oznaczonych podrobionym znakiem towarowym M.H.zastrzeżonym na rzecz firmy (...)oraz torebkami oznaczonymi podrobionym znakiem towarowym H.K.zastrzeżonym na rzecz firmy (...)reprezentowanymi przez Kancelarię (...)z siedzibą w W., których nie miał prawa używać, czym działał na szkodę firm (...)

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 roku na podstawie art. 66 & 1 kk, art. 67 & 1 kk postępowanie karne w stosunku do oskarżonego M. P. warunkowo umorzył ustalając okres próby na jeden rok;

na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych, płatne w terminie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 23 w pozycji od 1 do 4 akt sprawy przez zniszczenie po upływie okresu próby;

wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 100 złotych oraz zasądził kwotę 310,18 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Wyrok ten zaskarżył Prokurator Rejonowy w Opcznie w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Skarga apelacyjna wywiedziona z podstawy art. 438 pkt. 1 kpk zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt. 7 kk poprzez orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, płatnego w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, podczas gdy z treści tych artykułów nie wynika możliwość orzeczenia tego świadczenia z zakreślonym terminem jego płatności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia z pkt. 2 dotyczącego określenia terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż wina oskarżonego nie jest kwestionowana i w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości. Prawidłowa jest też kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu.

Odnosząc się do zarzutu apelacji trzeba podnieść, że z wykładni językowej art. 67 § 3 kk jednoznacznie wynika, że przepis ten wyraźnie czyni rozróżnienie między obowiązkami (do których zalicza między innymi zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części oraz zobowiązanie skazanego do informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby; przeproszenia pokrzywdzonego; wykonywania obowiązku lożenia na utrzymanie innej osoby i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania innych środków odurzających) a środkami karnymi (tj. świadczeniem pieniężnym wymienionym w art. 39 pkt 7 kk lub nawiązką oraz zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych wymienionym w art. 39 pkt 3 kk). O tym, że tak jest świadczy użyta po spójniku "a" partykuła "ponadto", która nawiązując do wcześniej wymienionych obowiązków, wprowadza jednak odrębne od nich środki karne. Według M. Bańko: Inny słownik języka polskiego, Warszawa 2000, s. 176, słowem "ponadto" wprowadza się nową informację na omawiany temat. Identycznie rozumie tę partykułę S. Dubisz: Uniwersalny słownik języka polskiego, Warszawa 2003, s. 661, gdy stwierdza, że następuje wówczas wprowadzenie nowej informacji: "oprócz tego", "poza tym".

Tak więc, partykuła "ponadto" w art. 67 § 3 kk rozgranicza środki probacyjne od środków karnych. Rozgraniczenie to ma szalenie istotne znaczenie, bowiem w sytuacji nałożenia obowiązków probacyjnych sąd zobowiązany jest do określenia czasu i sposobu ich wykonania - art. 74 § 1 kk, natomiast przy orzeczeniu środków karnych tak postąpić nie może, bowiem żaden przepis materialnoprawny nie daje mu ku temu podstaw.

Z powołanych w zaskarżonym wyroku podstaw orzeczenia świadczenia pieniężnego, tj. art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk, nie wynika konieczność ani uprawnienie do określenia przez sąd terminu, w którym świadczenie to ma być płatne. Zgodnie z art. 196 § 1 kkw, "w razie orzeczenia świadczenia pieniężnego sąd z urzędu i bez pobierania jakichkolwiek opłat, przesyła tytuł egzekucyjny pokrzywdzonemu lub innej osobie uprawnionej", a czyni to bezzwłocznie, gdy orzeczenie staje się wykonalne, tj. z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Przesłanie tytułu kończy

czynności sądu w postępowaniu wykonawczym, gdyż dalej, to podmioty, którym sąd przesłał tytuły egzekucyjne, same wzywają skazanego do zaspokojenia ich należności, a gdy ten tego nie uczyni, to wówczas z własnej woli mogą skierować wyrok do komornika, by wszczął egzekucję (wyrok SN - Izba Wojskowa z 2003-12-04 WA 55/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna 2004/2/21).

Uwzględniając ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego – Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował określenie, iż świadczenie pieniężne orzeczone w punkcie 2 jest płatne w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Z tych względów należało orzec, jak w wyroku; względy słuszności (postępowanie odwoławcze zostało wywołane błędem Sądu I instancji) wymagały zwolnienia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.